

Oli jo aika mennä nukkumaan. Huoneessa oli jo pimeää, sillä oli jo sentään lokakuu. Laitoin rillini pianon päälle, jossa minulla oli niitä tapana säilyttää, ja kömmin vuoteeseeni. Ja sitten – odotin – odotin unta.... Uni tuli, tiesin sen. Minulla ei ollut päälläni jostakin syystä yöpaitaa, vaan sininen mekko ja sen alla sukkahousut ja kengät. Liisin pimeyden halki kevyesti kuin höyhen valveesta uneen. Tunsin uniystävän hellän, ystävällisen ja lämpimän käden yllättäen omassani. ”Inja – tällä kertaa en tiedä, minne olemme menossa”, sanoi uniystävä vierestäni jolle olin antanut illalla nimen Niina. Saatoin erottaa hänen herkän ja kauniin profiilinsa pimeässä – ja aivan kuin hän olisi hehkunut salaperäistä, himmeää valoa. ”Tiiän sen. , mua jännittää hirveesti! En taho taas Jäämaahan....siitä kun on kokemusta ihan tarpeeks”, sanoin Niinalle eli uniystävälle. Mutta yhtäkkiä pimeydestä yläpuoleltamme kiisi meitä kohti valtava salama. Sitten kuulin Niinan vinkaisevan kauhusta....pidin häntä yhä kädestä kiinni....sitten....sokaiseva valo, enkä muistanut enää mitään. Heräsin jossakin vieraassa paikassa. En ollut nähnyt paikkaa koskaan eläissäni – unissani. Katselin ympärilleni. Huomasin, että Niina ja minä olimme hämärästi valaistussa paikassa. Kokeilin silmiäni, ja tunsin, että minulla oli rillit päässä. Ilman niitä en olisi kunnolla nähnytään. Maa oli asfalttia, ja paikkaa valaisivat monet katulamput. Olimme keskellä asfalttitietä. Tien vieressä oli valtava kivirakennus, jonka ikkunat olivat pimeinä, ja osa oli särkynyt täysin. Paikka oli täysin valaistu vain katulampuilla, ja valaistun alueen takana alkoi synkkä, yössä hiljainen kuusimetsä. ”Missä me ollaan”? kysyin ihmeissäni ja peloissani yhtä aikaa Niinalta. ”En tiedä. Minä en tunne tätä paikkaa”, Niina vastasi, ja pudisti huolestuneena päätään. Huomasin pian, että asfalttatie tuli pimeydestä, mutta kun se saavutti metsän reunan, se muuttui havu –ja neulastieksi, jota valaisivat myös katulamput. Polku katosi synkän metsän siimekseen. Kaikkialla oli kuolemanhiljaista. Suorastaan uhkaavan hiljaista. Oli liian hiljaista. Sydämenikö se vain jyskytti, vai kuulinko todella jotakin. ”Hei, mikä toi ääni on”? kysyin Niinalta kauhuissaan, ja tarrasin häntä ranteesta kiinni. ”Höpsö, ei siellä mitään ole. Kuvittelet kaikki äänet. Metsähän se vain hiljaa huokailee”, naurahti Niina, ja tytön syvänsiniset silmät tuikahtivat kauniisti ja salaperäisesti. Saatoin jo silloin rauhoittua. Niinan rauhoittava läsnäolo teki oloni jo turvallisemmaksi. Mutta silti minua pelotti yhä. ”Mennäänks me tonne”? kysyin Niinalta, ja osoitin metsään vievän katulampuin valaistun havupolun suuntaan. ”Menemme. Emme voi tähänkään jäädä, sillä tiedän, että joku on tulossa”, Niina sanoi kasvot vakavina ja samalla myös päättäväisen kauniina ja rauhallisina. Hiivimme hiljaa metsän sekaan johtavalle polulle. Kuulin äkkiä, kuinka raskaat askeleet tömähtelivät hiljaa asfalttitiellä. Niina kiskaisi minut pois polulta piiloon puitten sekaan. Pitkä, laiha hahmo kulki aivan vierestämme, ja poikkesi sitten yhtäkkiä polulta metsän sekaan, ja oli poissa. Hätännänyin. Entä jos se mies tulisi takaisin minä hetkenä hyvänsä? Ja kuka se oli, sitä en tiennyt. Se olisi saattanut olla aivan kuka tahansa. ”Tuu”, sanoin Niinalle, ja tulimme esiin piilostamme, ja lähdimme kulkemaan polkua pitkin eteenpäin. Minua pelotti. ”Mua pelottaa”, sanoin Niinalle, ja tukeuduin häneen. ”Älä pelkää. Ota kädestäni kiinni”, kuiskasi Niina minulle lempeästi, ja tartuin hänen lämmittävään käteensä. Ihana ystävyys ja helpotuksen ja tunteitten aalto syöksähti ylitseni, ja jatkoimme matkaamme yhdessä eteenpäin – käsi kädessä. Katulamput valaisivat tietämme eteenpäin. Taivas oli sysimusta ja pilvien peittämä, eikä ainoatakaan tähteä näkynyt. Metsä tuntui uhkaavalta ympärillämme. Minua pelotti, ja vetäydyin taas vähän lähemmäksi Niinaa. Huomasin, että hänkin pelkäsi. Hän ei vain tahtonut sanoa sitä minulle, koska varmaankin pelkäsi, että hätääntyisin silloin vain enemmän, ja joutuisin hurjan paniikin valtaan. Havunneulaset kahisivat kävellessämme eteenpäin. Minua synkkä korpi pelotti. ”Lauletaanks jotaki, niin ei pelätä niin paljon”, minä ehdotin. ”Hyvä on”, Niina sanoi, ja hymyili minulle suloista

hymyään, ja lauloi jotain unimaan sävelmää. Kun minä kuulin Niinan rauhoittavan äänen en enää pelännyt. Minusta tuntui nyt siltä, kuin metsä olisikin yhtäkkiä tuntunut ystävälliseltä ja luotettavalta. Vain se kumma mies mietitytti minua. Kuka se oli ollut? Sitä minä en varmaan saisi koskaan tietää, ajattelin. Niina arvasi ajatukseni heti, ja katsoi minua vakavana, sillä hän oli huolissaan. Mutta yhtään enempää emme ehtineetkään ajatella, kun katulamput yhtäkkiä sammuiivat, ja tuli pilkkopimeää. Tunsin pimeässä Niinan käden omassani. Olin juuri täpärällä tukahduttanut kiljaisun, mutta Niina oli työntänyt kätensä minun suuni eteen. Sitten minua rupesi yhtäkkiä pyörryttämään. ”Niina....Niina – minun on paha olo”, sanoin. Mutta Niina ei vastannut. Hän oli jo pyörtynyt. Pidin yhä lujasti hänen kädestään kiinni, ja vajosin tajuttomuuteen. Heti, kun pyörrytys oli äkisti alkanut, niin yhtä äkisti se lakkasikin. Huomasin seisovani Niinan vieressä taas vieraassa paikassa – mutta paikka oli kuitenkin valoisa äskeisen pimeyden jälkeen. Olimme keskellä vuolasta virtaa – koskea. Keskellä koskea olevaa pientä saarta – tarkemmin sanottuna – karia. ”Minä en tunne tätäkään paikkaa”, Niina sanoi. ”Me ollaan loukussa. Virta ympäröi meijät joka puolelta”, huomautin ääneen. ”Olet oikeassa, Inja. Älä mene kuitenkaan liian reunalle, jottet putoa veteen, ja lähde virran mukaan”, Niina huomautti. Mutta minä en kuunnellut. Polvistuin aivan veren rajaon, mutta samassa horjahdin, ja olin hetkessä yli laidan – ja vedessä yltä päätä. Virta oli vienyt minut jo kauas Niinasta, enkä enää edes nähnyt häntä. Mitähän mulle tapahtuu, ajattelin kauhistuneena itsekseni. Kun olin jo lipunut jonkin aikaa eteenpäin virran mukana kuulin lähestyvää jylinää – vesiputouksen jylinää. Tiesin nyt sen. Minä murskautuisin vesiputouksen kuohuihin, ja hukkuisin sen valtaviin syövereihin. Virta koveni, ja sitten....AAAAH! Putosin alaspäin hurjaa vauhtia – alas vesiputousta. Katsoin kauhuissani alaspäin, ja näin kaukana kilometrin alapuolellani kallioista maata. Itku puristui kurkkuuni, ja kauhu oli lamaannuttanut minut. Minä murskaantuisin.....Sitten vain putosin, putosin – alaspäin – alas, alas.... Hätkähdin hereille vuoteestani. Olin nähnyt taas unta. Mutta se oli tuntunut niin todelliselta.